

Седам дана пре утакмице репрезентација Хрватске и Србије која ће се одиграти у Загребу, контроверзни хрватски бизнисмен и фудбалски функционер, некадашњи председник, а сада потпредседник Ногометног клуба “Динамо”, “прославио се” нападом на Жељка Јовановића, министра у Влади Хрватске. У емисији радија Саундсет запитао се како је могуће да Србин буде министар у Хрватској, јер је он човек који мрзи све што је хрватско, највећи хрватомрзац, који је увреда за хрватски мозак, Србин који никада није радио у просвети и спорту сем што је мало дизао тегове, из чијих се очију види крв... Затим је приведен на разговор у полицију, а касније и пуштен да се брани са слободе. Председник Републике и Влада Хрватске осудили су овај испад (мада се пре може рећи да је то уобичајено понашање З. Мамића него изненађење за јавност), осудили су га и неки други политичари, док је било и оних који су говорили како је министар Јовановић арогантан. То би се могло прихватити да је Мамићу такође засметало Јовановићево надмено понашање, али је он јасно рекао шта му замера. А има и претпоставки да му је министар Јовановић стао на жуљ због тога што му није омогућио да оствари још једну мутну а крупну зараду.

Када неко, као и Здравко Мамић стекне богатство на јавности непознат начин, за њега се обично каже да је контроверзни бизнисмен.

Почне ни од чега, можда чак не ни од позитивне нуле, а стекне милионе, испољавајући изузетну “сналажљивост” и упорност да се докопа жељеног плена. Србомрзац З. Мамић, рођен 1959. у Бјеловару, у породици херцеговачких досељеника, у потрази за бољим условима живота стигао ае седамдесетих година са браћом у загребачко предграђе Сесвете. Покушавао је да постане фудбалер, једно време је и тренирао са јуниорима “Динамо”, али вероватно није био довољно талентован да би остварио значајнију фудбалску каријеру. Међутим, у фудбалу је остао све до данас. Веома чврсту везу са овим спортом остварио је преко удружења “Бед блу бојс”, које је окупљало хулиганске навијаче “Динама”. Правио је транспаренте, окупљао најбезобзирније навијаче “модрих” и пратио “Динамо” на гостовањима по земљи и иностранству, док је основна средства за живот зарађивао као трговачки путник једне фирме из Врања.

Велика прекретница у његовом животу настала је када се 1980. спријатељио са познатим тренером Ћиром Блажевићем, кога је узео и за кума. Кум му је помогао да уђе у управу “Динама”, а 1993. чак и да постане његов председник. Но, управо га је кум Ћиро годину дана касније отерао из клуба, пошто су се посвађали око 300.000 ДМ, које је присвојио - кум Здравко. Али док је био директор клуба, З. Мамић није губио време. Купио је већински део акција “Бадела” и затим их препродао трговцу оружја Ф. Јукићу, згрнувши том приликом прве велике паре.

После Мамићеве изјаве о министру Јовановићу, безазлени ће можда помислити како је то само једна закаснела реакција хрватског домољуба који се пожртвовано борио за Хрватску у рату за ослобођење домовине од српског и југословенског јарма, али ће се преварити. Он је, као и толики други контраверзни бизнисмени, (“паметнија мањина”), током “отаџбинског” рата имао корисније идеје, те се упустио у уносно преузимање делова државне имовине.. Тако је, рецимо, клан Мамића, предвођен Здравком, и под још неразјашњеним околностима, од гиганта дрвне индустрије “Чесма” из родног му Бјеловара, преузео фабрику иверице.

Са кумом Ћиром, се свађао, затим мирио – већ према потреби – и без трунке стида обнављао везу која му је веома користила. А никада није мировао, па га је, док је био председник клуба, полиција испитивала због сумњивих послова којима је новац пребацивао на свој рачун. Када је доспео у немилост Фрање Туђмана, морао је да напусти “Динамо”, и тада је водио клубове “Осијек” и “Кроација Сесвете”. После Туђманове смрти, поново се, уз помоћ кума Ћире, вратио 2000. године у “Динамо”, где је 2003. постао и извршни потпредседник од кога је прилично зазирао и зазире и сам председник клуба.

За време свог потпредседниковања основао је “MSA “(Mamic Sports Agency), преко које је препродавао фудбалере из Хрватске иностраним клубовима, и разуме се, узимао себи лавовски проценат.

Децембра 2011, група навијача “БББ” успела је да на силу дође на седницу управе “Динама” и да Мамића оптужи за лоше вођење клуба.

Он се искрено чудео због чега се тако понашају према њему, кад је он један од њих, тачније, њихов инструктор.

Мамић је већ дуго година познат хрватској јавности по бахатом понашању и вулгарном речнику који користи кад год му нешто није право. Посебно је љут на оне новинаре који знају да на прави начин оцене његове послове. С друге стране, он покушава да постане миљеник једног дела хрватске јавности, говорећи оно што она не сме да каже, а воли да чује.

Било како било, Мамић је својим нападом на министра Јовановића, прилично отежао живот и владајућој коалицији и председнику Републике. Ма како они доживљавали његову изјаву о министру Србину и хрватомрцу, добро знају да њу подржава добар део грађана Хрватске. С друге стране, ту су Еуропа и Еуропска унија, којој ће се Хрватска придружити за три месеца, а у којој овакви изливи мржње (бар јавно) нису пожељни и дозвољени.